

Sygn. akt I C 1546/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2019r.

sprawy z powództwa z powództwa **J. W. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **Towarzystwu (...) S.A. z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. na rzecz powoda J. W. kwotę 5.873,16zł (pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt trzy złote 16/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 8 maja 2017r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. tytułem części nieuiszczonych wydatków kwotę 1.016,67zł (jeden tysiąc szesnaście złotych 67/100),
4. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. na rzecz powoda J. W. kwotę 2.522,00zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia dwa złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,00zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1546/18

UZASADNIENIE

W dniu 5 kwietnia 2018r. powód J. W. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. kwoty 6.090,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 8 maja 2017 r. do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 7 kwietnia 2017r. uległ uszkodzeniu pojazd m – ki A. (...) o nr rej. (...), a przyznana poszkodowanemu przez pozwane Towarzystwo (...) w wyniku przeprowadzonego postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów łączna kwota 18.489,62zł nie rekompensuje rzeczywistej szkody w pojeździe.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego kwalifikowanego pisma procesowego pozwany wskazał, iż otrzymane przez powoda odszkodowanie całkowicie zlikwidowało szkodę i brak jest podstaw do dopłaty odszkodowania. Pozwany wskazał, że powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających poniesienie kosztów naprawy pojazdu w kwocie wyższej niż zrefundował to ubezpieczyciel. Dodatkowo podniósł, że powód miał możliwość skorzystania z rabatów na części zamienne i materiał lakierniczy, jakie są udzielane przez warsztaty, z którymi pozwany współpracuje. Pozwany zakwestionował także uwzględnienie w kalkulacji naprawy według cen części oryginalnych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 7 kwietnia 2017r. w K. doszło do zderzenia się pojazdu m – ki R., typ (...) 112 o nr rej. (...), kierowanego przez J. K., z pojazdem m – ki A. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez K. S.. Kierujący pojazdem m – ki R. o nr rej. (...) wytworzył stan niebezpieczeństwa w ruchu, w ten sposób, że skręcając w lewo zahaczył pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), który stał prawidłowo na pasie do skrętu w lewo.

Właścicielem pojazdu m – ki A. (...) o nr rej. (...) był J. W..

Po zdarzeniu z dnia 7 kwietnia 2017r. pojazd powoda został naprawiony przy użyciu części oryginalnych i sprzedany.

(zdjęcia k. 52-75, potwierdzenie okoliczności przez uczestnika zdarzenia k. 149, dokumenty akt szkodowych: potwierdzenie zgłoszenia szkody k. 167, dokumentacja fotograficzna k. 52 - 75; oświadczenie k. 205, dokumentacja postępowania likwidacyjnego – płyta Cd k. 94, 180)

Powód J. W. dokonał zgłoszenia u pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. zaistnienia szkody w pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod nr (...) -01.

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz przeprowadził trzy kalkulacje kosztów naprawy: kalkulację naprawy nr (...) -01 z 13 kwietnia 2017r. na kwotę 13.671,63zł, kalkulację naprawy nr (...) -01 z 13 kwietnia 2017r. na kwotę 13.471,63zł, oraz kalkulację naprawy nr (...) -01 z 7 czerwca 2017r. na kwotę 18.878,75zł.

W ramach tych czynności pozwany uznał, iż w pojeździe w związku ze zdarzeniem do wymiany są: zderzak prz gruntow, zest napr zderz prz, zest moc zderzak prz, pokrywa kom. silnika, zest mocow pokr prz, reflektor p kpl, błotnik p, zestaw moc błotn prz p, moco skorupy nadko p, nadkole p p, wspornik zamka p, felga al p l, felga al p p, opona p l, opona p p.

Do wykonania lakierowania pozwany uznał: maska silnika, błotnik prz p, nakładka zderzak p i drzwi prz p.

Do naprawy pozwany zakwalifikował: drzwi prz p.

Na zlecenie powoda została wykonana kalkulacja naprawy nr (...) /60/17 z 5 maja 2017r, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu bez uwzględnienia podatku Vat wyniósł 19.983,02zł, a z tym podatkiem 24.579,11zł.

Kalkulacja naprawy nr (...) -01 z dnia 7 czerwca 2017r. oraz kalkulacja naprawy nr (...) /60/17 z dnia 5 maja 2017r., wykonana na zlecenie powoda, zawierają te same elementy do wymiany oraz do naprawy i lakierowania.

W decyzji z dnia 14 czerwca 2017r. pozwany ustalił całkowity koszt naprawy pojazdu bez uwzględnienia podatku Vat na kwotę 15.032,21zł i z tym podatkiem na kwotę 18.489,62zł, uwzględniając 17% rabat na cenę części zamiennych oraz 40% rabat na materiały lakiernicze.

Decyzjami z dnia 27 kwietnia 2017r. i 14 czerwca 2017r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości odpowiednio 13.471,64zł i 5.267,98zł, tj. łączenie kwotę w wysokości 18.489,62zł.

(decyzja k. 48, 49, 50, 121, 123v-124, 139, 140, 150v-162, kalkulacja naprawy k. 10-17, 18-25, 26 - 47, 95 - 101, 124v-128, 129-132, 133v-137, 141-146, potwierdzenie zgłoszenia szkody k. 167, wezwanie do zapłaty k. 51, 132v, faktura Vat k. 138, dokumentacja postępowania likwidacyjnego – płyta Cd k. 94, 180)

Pojazd A. (...) o nr rej (...) pochodzi z 2009r. i w dacie zdarzenia posiadał przebieg 84.627km.

Do wykonania naprawy pojazdu konieczne były następujące części zamienne: zderzak przedni, zestaw mocowania zderzaka przedniego, pokrywa komory silnika, zestaw mocowania pokrywy przedniej, reflektor prawy kpl, błotnik przedni prawy, zestaw mocowania błotnika przedniego prawego, mocowanie skorupy nadkola, nadkole przednie prawe, wspornik zamka przedniego, felga aluminiowa przednia lewa, felga aluminiowa przednia prawa, opona przednia prawa, opona przednia lewa.

W celu przywrócenia stanu poprzedniego w pojeździe prac naprawczych wymagały drzwi przednie prawe – 5,0 jc.

Uszkodzenia opisanych powyżej elementów wyposażenia pojazdu nie powstały w wyniku zaistnienia innego zdarzenia drogowego i pozostawały w związku z przedmiotowym zdarzeniem objętym n/n postępowaniem.

W pojeździe niezbędne było również wykonanie prac lakierniczych dotyczących: maska silnika, błotnik prz p, nakładka zderzaka p i drzwi prz p.

Wartość części zamiennych niezbędnych do restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 16.128,78zł i koszty dodatkowe 54,00zł, koszt naprawy mechanicznej, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 90,00zł bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 873,00zł, natomiast koszt lakierowania oraz koszt materiału wynosi 2,751,36zł, co stanowi łączną kwotę bez uwzględnienia podatku Vat 19.807,14zł, natomiast z uwzględnieniem tej daniny publicznej wynosi 24.362,78zł.

Wartość rynkowa pojazdu w dniu 7 kwietnia 2017r. wynosiła kwotę 58.143zł.

Kwota 24.362,78zł stanowi rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej z dnia 7 kwietnia 2017r.

W wyniku zaistnienia przedmiotowego zdarzenia uległa zmniejszeniu wartość rynkowa pojazdu.

Naprawa pojazdu była ekonomicznie uzasadniona.

(opinia biegłego k. 189 – 211, 254 – 256, kalkulacja kosztów naprawy k. 237-242, 260-271)

W dniu 6 kwietnia 2016 roku Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. zawarło porozumienie z (...) Sp. z o.o. z/s w T., na mocy którego podmiot ten zobowiązał się do udzielania pozwanemu oraz wskazanym przez niego klientom rabatów na ceny nowych oryginalnych części zamiennych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe. Zgodnie z załącznikiem numer 2 do tego porozumienia wysokość rabatu na części zamienne do pojazdu m – ki A. wynosi 17%. Zgodnie z załącznikiem numer 3 do porozumienia – punkt 3, Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. w kalkulacjach kosztów naprawy wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów uwzględni rabat na części zamienne zgodnie z ustaleniami z porozumienia. Zgodnie z punktem 7 tego załącznika, zainteresowany klient zgłosi się z kosztorysem zawierającym zestawienie części zamiennych lub prześle go i w przypadku, gdy będzie zainteresowany zakupem części, warsztat zaoferuje sprzedaż części z uzgodnionym rabatem w skali całego kraju. W załączniku nr 1 wskazano natomiast punkty sprzedaży udzielające rabatów. Wszystkie z nich znajdują się w T..

W dniu 2 listopada 2016 roku Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. zawarło porozumienie z (...) Sp. z o.o. z/s w K., na mocy którego podmiot ten zobowiązał się do udzielania pozwanemu oraz wskazanym przez niego klientom rabatów na ceny materiałów lakierniczych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe. Zgodnie z załącznikiem numer 2 do tego porozumienia wysokość rabatu wynosiła 40%. Zgodnie z załącznikiem numer 3, punkt 1, Towarzystwo (...) S.A. z/s w W., w kalkulacjach kosztów naprawy wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów

uwzględni rabat na materiały lakiernicze zgodnie z ustaleniami z porozumienia, zainteresowany klient zgłosi się z kosztorysem zawierającym zestawienie części zamiennych lub prześle go i w przypadku, gdy będzie zainteresowany zakupem części, warsztat zaoferuje sprzedaż części z uzgodnionym rabatem w skali całego kraju.

(porozumienie k. 102-106, 224 – 227, 228 - 236)

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię sporządzoną przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem jest ona pełna, jasna, zrozumiała, wyczerpująca i kompleksowa oraz wewnętrznie spójna. Biegły w opinii udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezie dowodowej pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwarte i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Ponadto biegły w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatów.

Z tych samych co wskazanych powyżej względów Sąd odmówił w części zawierającej wskazane tam potrącenia wartości części i materiałów lakierniczych przydatności do ustalenia stanu faktycznego kalkulacji wartości szkody sporządzonej w postępowaniu szkodowym w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów.

Podnoszone przez stronę pozwaną okoliczności stanowią jedynie polemikę z prawidłowo i właściwie sporządzonym dokumentem procesowym i nie stanowią podstawy do reformacji albo odrzucenia czy to w całości lub w części tak przeprowadzonej w postępowaniu rozpoznawczym czynności procesowej.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 436 § 1 kc odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 kc ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2018.473 – j.t. ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowany przepis jest wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy

wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. LEX nr 1681964, wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. LEX nr 1651861.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 kc, z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. LEX nr 1498945

W cytowanych przepisach nie istnieją w żadnej mierze ograniczenia praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37.

Obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi, przy czym dokonanie potrąceń amortyzacyjnych, odpowiadających zużyciu samochodu i jego części przed uszkodzeniem jest nieuzasadnione.

Wydatki poniesione na części nowe, których użycie było niezbędne do osiągnięcia tego celu, składają się na koszt naprawienia szkody i nie mogą one obciążać poszkodowanego, lecz osobę odpowiedzialną za szkodę. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżyć należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. W niektórych bowiem przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu.

Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (por. art. 361 § 1 kc), a jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Zastąpienie części starych nowymi, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu, jest uznawane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Odmienne stanowisko musiałoby prowadzić do pozbawionego podstaw prawnych wniosku, że ciężar przywrócenia do stanu poprzedniego rzeczy używanej spoczywa częściowo na poszkodowanym.

Wykładnia art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc prowadzi zatem do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości, a ponadto nie daje również podstaw do obniżenia należnego poszkodowanemu odszkodowania o różnicę pomiędzy wartością części nowej a wartością części, która uległa uszkodzeniu, wyliczoną odrębnie dla każdej części. Brak bowiem podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe.

Konstatując należy stwierdzić, iż poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne - części zamienne nie będące częściami oryginalnymi albowiem dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

Zasada pełnego odszkodowania ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego. Odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody, czego pozwany w ramach niniejszego postępowania nie wykazał. Z faktów powszechnie znanych wynika bowiem, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe.

Stratę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego.

Strata obejmuje również utratę wartości rynkowej pojazdu uszkodzonego w stosunku do pojazdu o takich samych parametrach nie noszącego cech ingerencji w jego strukturę.

Koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 kc. Przyjmuje się bowiem, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania – por. postanow. SN z dnia 12 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05, opubl. LEX nr 175463, wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. OSNC 1973/6/111.

Zgodnie z art. 362 kc i art. 826 § 1 kc oraz art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018.473 – j.t. ze zm.) obowiązek minimalizacji szkody przez poszkodowanego rozumiany jest jako zapobieżenie, w miarę możliwości zwiększeniu się szkody.

Zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody poprzez nieuwzględnienie w kosztach naprawy cen części i materiału lakierniczego w wysokości uwzględniających rabat, jaki poszkodowany mógłby uzyskać dokonując zakupu tych części i materiału lakierniczego u podmiotów współpracujących z pozwanym jest całkowicie nietrafiony. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu. Obowiązek minimalizacji szkody nie może bowiem być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamienne i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej z pominięciem przesłanki jakości. Poszkodowany przy wyborze konkretnego warsztatu może kierować się nie tylko przesłankami o charakterze finansowym, ale również innymi takimi jak ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową – por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r., w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004, nr 4, poz. 51.

Oczywistym jest przy tym, że poszkodowany nie ma obowiązku kupowania części i materiałów lakierniczych w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela – i to nawet, jeśli oferuje on ich sprzedaż wysyłkową.

Poszkodowany ma prawo nabyć takie rzeczy w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich nabycia od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiąże się z kosztami i czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej ich niezgodności i przydatności do naprawy.

Wymaganie od poszkodowanego, aby samodzielnie dokonywał zakupu części zamiennych i materiału lakierniczego uznać należy za zbyt daleko idące. Wątpliwym jest również by wybrany przez powoda warsztat byłby zainteresowany zakupem części zamiennych u dostawcy objętego porozumieniem z pozwanym, a nawet gdyby tak było, to czy nie miałyby to przełożenia na zastosowany u niego koszt naprawy.

Nie negując zatem poglądu prawnego zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 sierpnia 2017r. w sprawie o sygn. akt III CZP 20/17, opubl. L., zaproponowana przez pozwanego forma nabycia materiałów koniecznych do restytucji stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, która jest w ocenie Sądu uproszczoną próbą zmniejszenia zakresu odpowiedzialności finansowej Ubezpieczyciela i zaniżenia wartości należnego uprawnionemu odszkodowania, zawiera swoiste ograniczenia prawa wyboru konsumentów nie dające się wprost pogodzić z kompetencją uprawnionego do wyboru sposobu i formy naprawienia szkody.

Jest to widoczne, w szczególności w możliwości wyboru zakładu naprawczego albowiem nie każdy dopuszcza możliwość wykonania usług naprawczych przy wykorzystaniu części pochodzących od dostawców zewnętrznych. Powyższe może powodować również nadmierne wydłużenie czasu naprawy. Istnieje również ryzyko pomyłki przy wyborze części, ich rodzaju i ilości jeżeli są one kupowane samodzielnie przez konsumenta nie dysponującego wystarczającą wiedzą w zakresie mechaniki pojazdowej.

Powoduje to również, że uprawniony chcąc dokonać likwidacji szkody obowiązany jest do podejmowania dodatkowych czynności tak aby zrealizować oczekiwanie Ubezpieczyciela co do wartości odszkodowania, co jednak nie gwarantuje mu w każdym przypadku naprawienia szkody według symulacyjnych wskazań i wyliczeń Ubezpieczyciela.

Pozwany nie wykazał przy tym, że jego kontrahenci mający dostarczać poszkodowanym części zamiennych i materiałów lakierniczych są dystrybutorami posiadającymi nieograniczony dostęp w każdym czasie do każdego rodzaju części i materiałów.

Obowiązkiem stron było w ramach postępowania przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskabyła aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

To na ubezpieczycielu ciąży obowiązek przeprowadzenia prawidłowego postępowania likwidacyjnego, którego celem jest nie tylko ocena zasadności roszczeń zgłaszanych przez poszkodowanego, ale również zebranie materiału umożliwiającego ocenę zakresu przedmiotowych roszczeń.

Nieprawidłowości w toku postępowania likwidacyjnego nie mogą prowadzić do przerzucenia na ubezpieczonego negatywnych konsekwencji z tym związanych.

Celem postępowania likwidacyjnego jest bowiem między innymi ustalenie wysokości szkody i świadczenia zakładu ubezpieczeń. To właśnie w postępowaniu likwidacyjnym winno nastąpić ustalenie wysokości odszkodowania, a rolą sądu w ewentualnym procesie jest kontrola prawidłowości ustalenia wysokości odszkodowania.

Ubezpieczony nie może więc ponosić skutków działań ubezpieczyciela, które okazały się nietrafne, gdy chodzi o ustalenie wysokości należnego ubezpieczonemu odszkodowania – por wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2003r. w sprawie o sygn. akt III CKN 1512/00, opubl. L..

Kwestią sporną między stronami pozostawała wysokość odszkodowania, jakie pozwany powinien wypłacić powodowi w związku z uszkodzeniem należącego do niego pojazdu. Zasada odpowiedzialności pozwanego nie budziła przy tym żadnych wątpliwości.

Pozwany w ramach przedmiotowego postępowania nie wykazał, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego i czynności te spowodowałyby wzrost wartości pojazdu jako całości i że poszkodowany na tej operacji zyskał. Zakład ubezpieczeń dowolnie ustalił, że poszkodowany może otrzymać odszkodowanie w wysokości wartości części już częściowo zużytej, jaką miałyby ona gdyby ją sprzedawano na rynku i nie uwzględnił faktu, że część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Nie jest także jasne, za pomocą jakich kryteriów pozwany ustalił wartość części w przeprowadzonych kalkulacjach kosztów naprawy. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, że konieczne do naprawy przedmiotowego pojazdu części i materiał lakierniczy u podmiotów współpracujących z pozwanym były w ogóle dostępne dla poszkodowanego, co więcej z treści porozumień wynika, że rabat miałby być naliczany od ceny detalicznej obowiązującej w danym punkcie sprzedaży. Nie wiadomo zatem, czy np. cena uwzględniająca rabat nie byłaby wyższa mimo to od cen wskazanych przez biegłego sądowego w kalkulacji. Pozwany nie przedłożył także żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż po stronie poszkodowanego, w przypadku skorzystania z zakupu części i materiału lakierniczego za pośrednictwem podmiotów współpracujących z pozwanym, nie powstałyby żadne dodatkowe koszty.

Z podanych wyżej względów Sąd przy uwzględnieniu zasady pełnego odszkodowania zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.873,16zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 8 maja 2017r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości pozwanego, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 zd. 2 kpc i w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2018.1044 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ((Dz. U. 2018.300 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.